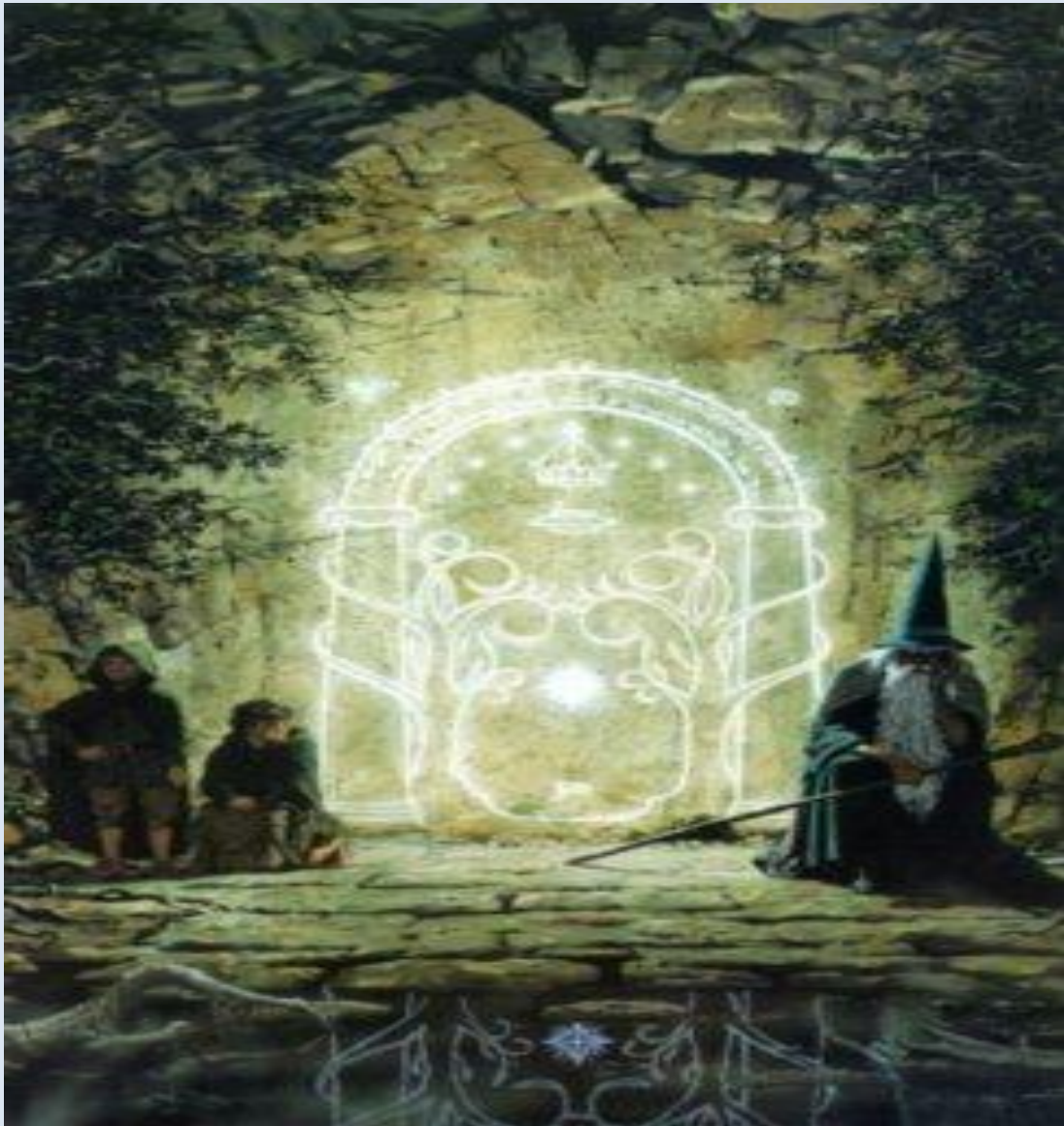

НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ

ПЕЛИН ВОДА

СОДРЖИНА

1. КРУГ ВЕЧЕН
2. МОЛИТВЕНА ПЕСНА
3. МОЛК
4. НЕ ПРАШУВАЈ
5. НЕБИДНИНА
6. НЕДОВРШЕНА
7. ОСАМЕНИОТ ЈАВОР
8. ПОЛНОЧНА БЕСЕДА
9. ЗАРОБЕНИК
10. АКО РАДОСТА
11. ВО ПРЕГРАТКИТЕ НА СИВИЛОТО
12. ВО СЕКОЈА ТВОЈА СОЛЗА
13. ВОСКЛИКОТ НА ДУШАТА
14. ГНЕВ
15. ГО ЗАРОБИВ УТРОТО
16. ГО ЗНАЕШ МОЈОТ КОПНЕЖ
17. ГРОБНИЦА НА ЛЉУБОВТА
18. ЕТЕ ТАМУ
19. ЈА ГЛЕДАВ ЗОРАТА
20. ЈА ЗАТРУВ ДУШАТА
21. КОНКРЕТНА ДИЛЕМА
22. КРУГ ВЕЧЕН
23. ЛАЖЕН ПРОРОК
24. ЗАЖНА ПРИКАЗНА
25. МОЛИТВА ЗАЛУДНА
26. НЕИЗБЕЖНОСТ
27. НЕЧИЈА УТОПИЈА
28. ОД ПИШАНОТО НЕ СЕ БЕГА
29. ПЛТАРОТ НА ИЛУЗИЈАТА
30. ИСПРЕВРТЕНИ МИСЛИ
31. ПОГЛЕД
32. ПРАЗНИНА
33. СЕАЧИ НА СМРТ
34. СЕНКА
35. СМРТНИК
36. СТАР ГРАД
37. ЌЕ ВИ РАСКАЖАМ
38. УТРОВО НЕМА НИ ПЕСНА
39. ХАРТИЈА ПОЖОЛТЕНА
40. ЦАРТСТВОТО НА ТИШИНАТА

Ако

*Ако радоста
Може навистина со зборови
Да се опише некако
Простете
Но мене навистина
Ми се потребни
Цели фермани да напишам*

*Ако тагата
Може навистина со солзи
Да се лечи и залечи
Простете
Но јас навистина
Излеав и створив
Реки и потоци брзаци*

*Ако времето
Е подарок
Тогаш навистина е кратко
Простете
За пишување
И лечење*

*Измина многу
Миг е тоа
Краток колку еден спомен*

*Доаѓа многу
И тоа е миг
Миг кој го чекаме
Да пишуваме
Неуморно*

ГО ЗАБОРАВИВ УТРОТО

Го Заборавив утрото
Во овие кошмарни мигови
Незнам дали остана и тоа заробено
Или можеби воопшто не дојде
Или застана ли времево

Го заборавив утрото
Или сеуште трае кошмаров
Знам кога започна
Многу време измина од почетокот
Или можеби уште е мраков густ

Допирот на раката
Некаде тука мраморот ладен го чувствува
Од мраков неможам да го видам
Студенилото негово ме потсетува
Покосници ми одат по телото

Студенило тишина и мрак
Студенило тишина и тишина
Студенило тишина и тишина и тишина
Студенилото само ја замрзнува тишината
Ја прави вечност една цела

Некаде тука од мраков неможам да видам
Некое злокобно граќање се слуша
Или привид е тоа
Но густината недава да се појави
Или можеби гавранот е толку црн

Го заборавив утрото
Го изгубив утрото
Остана тука некаде околу
Го заборавив оли го изгубив

Попуста Белина

*Ја гледав зората
Како нежно го благословува денот
Насмевнат беше тој слатко
Една насмевка и мене ми подари
Нокта намрштена евеја си оди
Го зема и последниот темен зрак*

*Свежината утринска
Со росата се капи
Блеснала белината насекаде
Постела послала
Кани на празник свој
Венчина од полски цвеќина дари*

*Заскитан облак не темен не е
Самозаскитан тука е
Но бреме не носи
Ветерот лут го донесе
И тој несака тука да е*

*Корнеше тревки од бес осаменик еден
Под јавор ли беше
Ја сакаше нокта темна
Ја љубеше исто како душата своја*

*Белината со сенката го мири
Јато птици му прати на гранките
Песна милозвучна да му отпеат
Песна што душа мири*

*Не вели облакот сега
Не му давајте песни
Или зборови
Само тишината дајте му ја
И мирот ете таму ќе го најде*

Лажна Приказна

*Ова е приказна лажна
Не верувајте на овие зборови
Ми ја раскажа осаменик еден
Времето празно со приказни го полнеше*

*Наутро кога на праг ќе застанеше
Денот со погрдни зборови го благословуваше
Пладнето на душманите великодушно им го подаруваше
Ноќта љубоморно за себе ја чуваше*

*По темните сокаци тивко одеше
Не беше крадец на воздишки
Еден спомен постојано бараше
Раната жива да му ја залечи*

*Дупка црна на градите тој спомен му направи
Ала му се вгнезди
Го јадеше и парампарче го правеше
Сила да викни немаше*

*Од луѓето бегаше
Тие злобници едни
Со болката негова се хранеа*

*Темен сокак најде
Таму на калдрмата излижана и излитена
Пиедестал направи
На тагата споменик величенствен и подигна*

*Наутро брзо брзо го рушеше
Не сакаше луѓето да ги исплаши
Споменикот страшен лик имаше
Навечер трпеливо го градеше*

*Не верувајте на овие зборови
Ова е лажна приказна
Ми ја раскажа осаменик еден
Кој празното време така го полнеше*

Неизбежност

*Морничаво беше да се гледа
Како старецот крик страотен од душата пушта
Морничаво беше да се слуша
Како старецот последната солза на подој ја остави
Морничаво и страотно беше тоа утро*

*Но и самото утро беше страотно
Ја донесе неизвесноста
Ни ја подари ширококоргадо
Со првиот зрак ни ја всади
И замина по својот пат секојдневен*

*Мирисот на смрта се чувствуваше
Старецот веќе беше тргнат на патот
Врисок од малата куќарка отспротива
Момче од дваесет години замина
Смрта од сонот го украде*

*Морничаво беше тоа утро
Морничаво беше
Студенилото полека не обви сите
Не потсети дека сега некој друг е на ред*

Олатарот на илузијата

*Го положив срцето на рвеникот
Подарок мој е тоа
На жрецот кој отспротива стоеше
Погледот му го пратив
И гралот со горчини го примив*

*Не го започнав танцот на милоста
Ако така мислевте
Вие музи на очајот
Кој само миговите тажни ги носите
Раскошно ги расфрлате*

*Скиптарот на лево го завртив
О жезолот така жешко на градите ме печеше
Празнината горе што лебдеше ја потполнив
Огнен круг околу се створи
Десно ветриштата беснееа луто*

*Само во длабочините мудроста мудро молчеше
Сила немав една да понесам
Како прометеј чекав
Лажната надеж да дојде
И повторно и повторно во градите да рија*

Сенка

*Не ги слушна никогаш повеќе камбаните
Го остави клепалото во тремот
Не ги слушна никогаш повеќе петлите ранорано
Го згасна татковото огниште
Само грам пепел зеде за иштав
Само грам пепел зеде за душата да ја лечи
Замина во раната зора
Немаше сила ни главата да ја заврти*

*Стана туѓинец
Стана скитник
Белиот свет му беше мал
Татковиот двор му беше голем
Но замина
Замина други го избркаа
Други го откорнаа*

*Стана безимен туѓинец
Стана безимен скитник*

*Сега и стапката не е негова
Некој друг му ја мери
Сега и залакот не е негов
Некој друг му го брои
Сега и сонот не е негов
Некој друг само му го позајмува*

*Стана безимен туѓинец
Стана безимен скитник
Стана тугинец без сенка
Стана самиот сенка*

Смртник

**Смрта ја љубам
Знам дека сум смртник
Бесконечноста ја сонувам
Знам дека сум скитник во сништа**

**Не ме прекорувајте
Вие лажни богољупци што вака зборувам
Го љубам животот исто
Како што ја љубам смрта**

**Се родивме за да чекориме
Се будиме за да живееме
Живееме небаре вечноста ја заробивме
Заборавивме дека смрта е дел од животот.**

Утрово нема ни песна

*Галебот денес тажна песна запеа
Агонијата на смрта ја претчувува
Треперот на крилото му го кажува тоа
Крикот од душата на човекот одекнува
Карпите ги крши
Капките пот лакомо го грабаат челото
Самотијата воинствено доаѓа*

*Ова ли е ден
Извика ете таму детето исплашено
Само крици насекаде
Подобра беше ноќта
Барем темнината е густа
И стравот е помал*

*На прагот прав два прсти
Во аглиите на одаите пајажини
Се замаглиле прозорците од воздишки ладни
Излитен под неодамна со една солза измиен
Радио старо којзнае кога последен пат пуштено*

*Минато минало
Бразди длабоки направило
Минато минало
Само коров останало
Пиреј и троскот никнало прекрило*

*Ни небото се отвара
Ни земјата се затвара
Само ала ронки збира
Тоа остана
Од крикот*

*Галебот тажен замолчи
Така му рече коњаникот
Галоп во мигот иден ќе прави
Прашина ќе крене
Одиси во топлите краишта
Имаш уште дни за пеење.*

ЗА МИГ КОПНЕАМ

*Ја затрув душата со лажна верба
Празни сништа
Вера кој е кор сокак
Патека долга мачна
Мислиш си ја изодил
Гледаш воопште не си тргнал
Лет во место
Чекор кој само тупкање е тоа*

*Глас одникаде шепот
Лажен сјај ли е
Блесок пред очите
Повторно чекорот го носи
Во место
Круг нов сега се започнува
Круг без почеток
Круг без крај*

*Ја распарчив душата од лажната вера
Празни сништа
Недефинирани зборови
Празни погледи*

*Не ја видов никогаш душата
Само приказни слушав
Тоа беа приказни од уста на уста пренесени
Од многумина само преувеличени*

*Сега за сонот само сонам
Сега само мигот мир копнеам*

Осамениот Јавор

*Полној темнина и празнотија
Јаворот навестува гостин ноќен
Скитник од далеку
Немирна душа
Проколнат ноќен патник кој песни пее*

*Прозорот остана отворен
Никогаш никој и не го затворил
Ова е само мал дел од запишаното
Поетот ги чита стиховите на литите партали запишани
Од торба којзнае каде земена ги вади*

*Јаворот само молчи
Два гаврани го прегрнале цврсто
На гранките канџите ги зариле
Го чекаат поетот уста да отвори
Некој ги излажал дека така и тие мирот ќе го најдат*

*Чека месечината да блесне
Сјајот да го распостели по тревата
Силата тој навечер така ја збирал
И стиховите ги редел еден по еден
Повеќето се тажни со горчини полни*

&

*О дни така величествени
Со мигови изградени со минути препречени
Со часови чувани
Восхита моја сега ја опевам
И во песните мои ве воздигнувам*

*Изузорни сте празни сте
Напати така мачнина носевте
Понекогаш и болка правевте
Не ме скршивте никогаш го знаете тоа
Чекорам и празнината ја потполнувам*

*О дни така величествени
Што со омраза ме исполнивте
Што со гнев ме опкруживте
Што сега само лелек слушам*

Не не се предавам и не застанувам

*Погледот еве напред го вперувам
И во редицата на многубројните застанувам
Хор од очаници сега ќе слушнеш
Песната нема да ти се допадне
Предводникот само што не дошол*

*Таму каде што ветриштата одмараат
Таму надежта умира
Таму каде што водата спие
Таму соновите исчезнуваат
Ете од таму доаѓа празнотијата*

*Прекривка темна наметнавме
Во темнината се сокривме
Со темнината пакт склопивме
Закрилник наш да биде
Поданици верни ќе и бидеме*

&

*Молчеше јаворот мудро
Гавраните сега песна кажаа
Напати беше таа тажна
Напати беше морничава
На поетот му рекоа сега ти одмори*

*Гракањето наше знаеме морничаво е
Кај некои спомени лоши буди
Кај некои кој лицемерие љубат
Ќе не избркаат бргу бргу од овој јавор
Само тие што со горчина се хранат ете ќе слушаат*

*Потекоа зборовите гракање тажно
За црнина своја тие сега пееа
Црнина што од раѓање до гроба ја носат
Гракаат и тагата своја на ветерот ја устураат
Тој злобик е страшен не ја зема на земја ја истура*

*Поету осаменику ти душо проколната
Тебе о тебе ти пееме
Само миг душата да ја смириме
И барем еден нареден миг мир да најдеш
И барем еден миг нареден миг на место да се скрасиш*

&

Јаворот мудро молчи

*Трпеливо на секој лист зборовите ги запиша
На стеблото трагите од гавраните ги зачува
И сега само да раскажува му остана
На осаменици кој сенка ќе побараат*

*Ветерот злокобник прозорот го затвори
Со лета многу не беше затворен
Фиукот негов чиниш зборува
Доста е за денес*

Царството на Тишината

*Од тишината моќта ја приграбив
 Во тишината ноќва се сокрив
 Молчевме заедно вревата така ја миревме
 Бесот и го скротувавме
 Моравме или не моравме
 Вревата викот да биди се спремаше
 Молчевме
 Само кога требаше шепотевме
 Сега не е врева
 Ток нормален течи
 Ехото од самотијата само јачи
 Овде онде само јавк некој
 На безделници се тоа гласови*

*Од тишината моќта ја приграбив
 Во тишината ноќва се сокрив
 Молчевме заедно вревата сега ја милуваме
 Не е врева
 Не ја воспеваме не ја воздигнуваме
 Само еден бистар поглед од времата спасивме
 И тоа е успех
 Утре
 Во утрото тој поглед бистар
 Многу насмевки ќе подели
 Денот така исполнет ќе биди*

*Од тишината моќта ја приграбив
 Во тишината ноќва се сокрив
 Сега тишина стварна е
 Сонот е тоа
 Тежина на капаци носи
 Вратите на нестварното ги отвара
 Тишина ноќна зацарува.*

Молк

*Молк
злокобен и Чуден
магловит
нејасен
се обви околу ова мало место
кое ете сега
во темнина Чмае*

*Молк
кој го немаше вЧера
кој дојде одникаде
кој сега етего
како пиреј се шири*

*Молк
кој и стениците ги замолчи
молк кој и мракот го натера
ете тука
на ова мало место
да биде погуст*

*Го Чувствував
небаре некоје студенило беше
сакав да прозборам
но тие околу мене
со шепот тивок ме замолчија*

*Молчи
молчи и не биди кобник
молчи
а сакав само молкот
ете да го растерам,*

Воскликот на душата

*Се загледав себеси во непрегледното пространство
 За окото тоа беше поле непрегледно со зеленило исполнето
 За душата тоа беше бескрајот недогледен
 Се загледав себеси и со времето трка започнав
 Од час во час погледот заморен стануваше
 Замор тоа беше тежок како идниот час
 Душата од радост само со восклик кажуваше
 Да не ја прекинувам врвката што се издолжуваше
 Да не го запирам летот во место*

*Се загледав себеси во непрегледното пространство
 Се загледав и со умор заминав на починка
 Очите задоволни беа
 Душата од радост само потскокнуваше
 И дадов уште едно нокно премрежје
 Таа излет го нарече и не чекаше ни минута ете тука*

*Се препуштив на бесконечноста
 Течеше како река тивка
 Исполнета со милиони надежи и желби
 Исполнета со милиони бои и нијанси
 Кој сега гласови тивки беа*

*Се препуштив на бесконечноста
 Се додека воскликот и радоста ја слушав
 Душата ме водеше низ световите
 Ете бајки за многумина се
 Ете како сказни чудесни се прераскажани
 Од тие кои претходни се препуштија на бесконечноста*

Полнокна беседа

Ако за радосџа љосџојатџ желбиџџе
 ако за радосџа љосџојатџ миџовиџџе
 зошџџо ли мораше
 И да љосџџоџи џаџаџџа
 зошџџо ли мораше И да се сџџвори џаџаџџа
 И во миџ еден коџа само џаџаџџа беше џука
 со желба сџџварна ја барав радосџа
 само на еден миџ
 џука сеџа
 да ја видам
 нека љросџџруи низ џелово
 како флуид љламен
 нека сџџвори џрејџер
 џрејџер
 од кој ќе заџџрејџери целоџџо џело
 ако нависџџина висџџински љосџџоџи
 радосџа
 нека исчезне џаџаџџа
 нека исчезне
 како џџџо исчезнува миџов минаџџ
 како џџџо се сџџвара минаџџа
 нека биде минаџџо
 минаџџо кое ќе биде љрекриено со џрсџџ
 не не со џрс џуку со љласџџови љрав
 со вечна џемнина
 со вечен мраз
 нека осџџане џџаму засекоџаш.

Круг вечен

Тргнав од подножјето
 На старата и величенствена планина
 Животот да го барам
 Прва препрека на свиокот
 Смрта се испречи
 Голема и грандиозна
 Со лица илјада
 Гласови пријатни, некои крештави испушташе
 И во времето прелет ми направи
 Пред степа непрегледна ме постави
 Рече неznam ни тогаш
 Ни сега со каков глас ми се обрати
 Кренка да играме
 Ти сокриј се каде мислиш
 А јас ќе те барам
 Кога ќе те најдам прпат ќе ти простам
 Ти повторно сокријсе
 Кога ќе те најдам вторпат ќе ти простам
 Ти сега навистина кријсе
 Зошто третпат не простувам
 Ја гледав степата
 Рамна како тепсија
 Овде онде само некое каменче
 И неколку осамени дрва
 Незнаев дали во камен да се претворам
 А и каде да одам
 Кога нозеве крвови се сторија
 Се вртам во проклетиов круг
 Само горе небо
 Напред степа непрегледна
 Десно степа лево степа
 Позади мене степа
 Не дошол моментот ни првпат да ми прости
 А јас себеси стопати си простив
 Тогаш посакав ова само кошмар да е
 Но гласот на гавранот ми кажа дека јаве е
 И болката од ударот во каменот
 Круг кој има почеток
 Но нема крај
 Се додека папсаш
 И чекаш да не ти простат.

Гробница на Љубовта

*Гробница на љубовта
стана очајното секојдневие
бедниот живот
секојдневните грижи
ги газеа и валкаа
возвишените чувства
го нема блесокот во очите
искрата некаде се сокри
сега тагата царство изгради
бедем цврст од бигор направи
наместо крв
потоци од јадови течат во вените
воздишките на перницата
сни кошмарни ги заменија
насмевката слатка
прекор од устата ја избрка
спомените драги
сега солза осамена ги бриши.*

Хартија Пожолтена

Голобрадо и гологлаво момче стоеше на аголот
 Надежта своја силно ја стегаше во рацете
 На хартија пожолтена беше таа напишана
 Од многу поодамна уште како дете
 Никој сериозно не ја свати
 Никој сериозно не ни ја погледна
 Ја нарекоа само обична детска фантазија
 Не ја остави ниту миг на земја да падне
 Се плашеше земјата да не му ја изеде
 Исто онака како што една снага изеде
 Што него сон му беше
 Се плашеше од ветерот да не ми ја однесе
 Ја знаеше неговата сила
 Бури правеше и другите ветришта ги лутеше
 Ги тераше да му се придружат кога во поход одеше
 Од водата бегаше
 Напати само ликот свој ќе и го покажеше
 И тивко и зборуваше немој да ме заборавиш
 Одразов мој ти го давам играјси со него на месечинава
 Но надежта не ти ја давам
 Кога до оган ќе се доближеше само грбот го вртеше
 Лукав беше и лукавство во себе оганот криеше
 Напати во ладните ноќи со топлината го мамеше
 Во близина своја го покануваше
 А кога почита не че ја добиеше
 Пламени јазици насекаде блуеше
 Збеснат свер тогаш беше
 Голобрадо и гологлаво момче стоеше на аголот
 Надежта своја силно во рака ја стегаше
 На хартија пожолтена беше таа напишана
 Ги слушна неодамна скитниците како шепотат
 Вечерва на полноќ самовилите ќе шетаат
 Надежите ќе ги собираат
 Грст од благослови ќе делат
 Голобрадо и гологлаво момче стоеше на аголот
 Со погледот вперен во мракот.

ОД ПИШАНОТО НЕ СЕ БЕГА

*Аргати да не стореа
Потта да ни ја вадеа
Со мангари да не плаќаа
Со камшик да не строеа
Само утрото да не ни го крадеа*

*Тогај
Челата мила сакавме
По косите да ги милуваме
И вештерки стари
Од прагови да бркаме
Зли мисли да гониме
Мудрост и трпение да собираме*

*Ден голем не чека
Во грутки црни
Сништа закопавме
Бело видело да не видат
Јанза саде прават
А ние само мрмор правиме
Од пишаното не се бега*

Небиднина

Празниот ѝ поглед осџана ѝука
 Го ѝошѝолни ѝросѝороѝ сѝо се ѝоказа
 Веѝероѝ иѝраѝа ја заѝоѝна
 Полнокна ѝриказна неѝова бесе ѝаа
 Надесѝа како ала се ѝриѝи до сѝениѝе
 Исѝласено ѝледасе во долинаѝа
 Цовекоѝ разоѝар од срѝеѝо своје ја исфрли
 Со ѝѝосѝи И клеѝви И ѝо ѝоказа ѝаѝоѝ

Бесоѝ во дусаѝ само ѝусѝос ѝрави
 Не ѝо сака новиот ден
 Омрзнаѝи уѝра И ѝелин ѝладне се секојдневие
 Нокиѝе биѝоросани И скаменѝи
 Само сѝисокоѝ на усниѝе ѝред крикоѝ навесѝувааѝ нов миѝ

Калдрмаѝа ѝоѝемне
 Го нема јаваѝоѝ на радосѝа
 Или мислесе дека е радосен
 Сеѝа знае дека сеѝо ѝоа било илузија блескава
 Дека сеѝо ѝоа било лазно време

На само две улици оѝука
 Кај сѝараѝа црква ехо морницаво
 Камбанаѝа ѝука на мрѝво
 Цовекоѝ мисли дека ѝука за неѝо
 Не се ѝласи вејке И од смрѝа

Одаиѝе сеѝа само ѝразниѝе ѝекори ѝи мераѝ
 Само ладниѝе воздиски ѝи збирааѝ
 Овде некоѝас меѝу овие зидови сѝо ѝака ѝоли се
 Некоѝас надесѝа својеѝо лазно ѝарсѝво ѝо ѝрадесе
 Некоѝас надесѝа својоѝ ѝусѝос ѝо ѝравесе

Ете таму

*Ете таму на тие камења два
Името го исклесав уште многу одамна
Со денови денови клесав стрпливо
Не не подобро кажано макотрпно
Знам сега времето нема да го избише
Само овде онде со мов ќе го прекрие*

*Ете таму на тоа празно место
Дом мој требаше да биде
Сонот што го сонив уште одамна
Сонот што сега знам илузија е само празна
Напати и болна е*

*Ете овде на ова место
Каде денот подарок ми е од муграта
Дрво родно засадив
Барем спомен да има за мене
Кога по патекава ќе поминат намерници
Или заскитани скитници*

Молитвена песна

*На крстопатов стојам
За ронка милост од луѓето молам и барам
Демоните на душата да ги нахранам
Ме раскинаа парчиња ме сторија
Гладни се веќе три дена
Урликот нивни викот неподнослив во ушите е
Со канџите парчина сега лакомо кинат*

*Ангелите ме оставиа одамна
Избегаа исплашено незнам зошто
Со светлоста нивна ме штитеа
Со песната ме хранеа
Насмевката бликаше
И лицето се везден озарено беше*

*О ноќи мои празни
О дни мои мачни
Исти сте како тие што минаа
Знам и утрешниот ден ќе го заразите*

*Да одам на друг крстопат
Знам и таму луѓето зачудено ќе ме гледаат
Некои дури и навреди тешки ќе кажат
Некои само главите ќе ги завртат и ќе ме одминат*

*Времето на милоста знам ме одмина
Времето на суровоста ненајавено дојде
Полека ноќта приближува
Ракава празна сеуште е
Не се плашам од темнината
Но урликот е се пострашен
Болката е се поголема*

Сеачи на смрт

*Не се пласам од смрта
Се плашам в овој час
Од подлите луѓе
Кои ете ја посакуваат мојата
смрт
Ете ја повикуваат мојата смрт
На полноќ застаанале
Во полната месечина гледаат
Силата нејзина ја бараат
За ритуалот да го завршат
На крвник кој ете стои од страна
Тивко му зборуваат
Богато ќе те наградиме
Толку богато
Што твојот мал ум неможи ни да го замисли
Паричка не му давај
И ход нема да го сака
Така скитник ќе биди
Така вечно ќе лута
Ти само чуваја неговата паричка
Не се плашам ни сега
Од смрта
Се плашам само од луѓето зли
Кои сеат смрт
Кој носат смрт*

Твојата солза

*Во секоја твоја солза
Ги гледам твоите очи
Во секој твој трепер
Го слушам твоето срце
Во секој нареден миг
Се гледам себеси*

*И сега само сонцето го барам
Облациве да ги растргне
Повторно евеме
Со тебе да тргнам*

*Кога само би знаела
Ме демнат демоните да ме растгнат
Љубоморни се веќе три дни
Тие ги донесоа овие темни облаци*

*Некаде во далечината
Ги слушам ангелите слават
Повторно малиот свет го создадоа
Светот во твоето срце*

*Со секоја твоја солза
Ги гледам твоите очи
Во секој твој трепер
Го слушам рвото срце со ритамот немирен
Во секој нареден миг
Ја чувствувам топлината на сонцето*

Прекривка

Ноќва лагата ме покри
 Со својата тешка покривка
 Ноќва повторно го слушам рапавиот глас
 На ете тоа сенило
 Се припило и излузијата ми ја носи
 Незнам дали цинично да се насмеам
 Не подобро ќе биде
 Само блед поглед да пуштам
 Ќе го прекриам ништавилото
 И ќе го направам целосно исполнет
 Прекрасно е зарем не
 Темнината овде онде ќе ја обоам
 Шаренило чудно ќе направам
 Нека биде барем таа весела
 Колоритна
 Незнам дали да насмеам
 Но вечерва
 Навистина навистина
 Сам со себеси зборувам
 Навистина вечерва
 Лагата ме покри
 Со својата тешка покривка

Туѓинци

*Се стретнаа двајцата туѓинци
Во ниеден ден
Се стретнаа на ничија земја
Која секој ја посакуваше
Се стретнаа на мостот кој не беше изграден
Но стоеа на неговата средина
Се стретнаа зошто и тие беа повикани
Како и другите туѓинци
Во недојдениот ден
Да го направат дојден
И да ја поделат земјата
Да не биде проклета
Да не биде ничија
Туку сечија
За секој намерник
Било за зло
Било за добро*

Згазена Надеж

*Во долината на тишината
Постои едно мало место
Оаза сокриена е тоа
Таму соновите извираат
Ги раѓа едно срце толку мало мало
Мало што на дланка би застанало*

*Во долината на мракот
Постои едно мало место
Мало како најмалата пештера
Таму светулка една сега чмае
Скршена од болка*

*Еден ден беше тоа голем и светол
Светол за големи луѓе
Еден ден беше голем
Зол човек што со зло бликаше
Ете од забава друшката на светилката ја згази
Сурово со своите лакирани чевли
На сите седум дена им се фалеше
Дека светулката ја згазил
Не знаеше тој
А којзнае можеби знаеше
Дека тоа е надежта нечија
Надеж која во ноките некој го води*

*Во долината на криковите
По години десет
Еве зол човек крици силни пушта
Се плаши од мракот кој го прегрнува тивко
Со стравот го разбуди детето
Го заборава одамна кога беше весел
И со насмевки бликаше
Се плаши од тишината своја
Се плаши и солзите ги тера да блескаат
Светулки да му бидат тие*

Нокна Стража

*Не ме викајте поет
Зошто не сум тоа
Само сум сонувач
Со звезди во очите*

*Повеќе наликувам
Па нели
На дон кихот
Кој се бори со соништата*

*Ги собирам по тротоарите
Ете така ефтино ги фрлаат
Тие кој имаат идеали високи
Ги оставаат без ронка милост*

*Можеби затоа утрото ме сака
Му пејам прекрасни песни
Го развеселувам за весело да биди
А тоа како возврат
Свежината ми ја дава*

*Во денот пријателите ги бирам
По очите што исполнети се со топлина
По насмевката што ведрина носи
И никогаш не сум погрешил*

*Тажен сум
Кога ќе го видам и скитникот тажен
тажен сум
кога дождот ладни капки истура*

*но повторно зачекорувам со нов чекор
зачекорувам и не застанувам
исто како дох кихот
за нокна стража се спремам.*

Булеварот на Вревата

*Одбегнувам да се дружам сам со себе
Тогаш се будат спомените од минатото
Лукави се ќе доползат до моите колена
Бараат да ги нахранам со мојата тага
Бараат да им сервирам од јадот собран
Ги отурнувам благо
Подалеку од мене им шепотам
Оставете ме сега тука на ова место
Оставете ме во погледот да уживам
Збеснуваат во мигот
Го слушаат зборот што го мразат многу
Одбегнувам да се дружам сам со себеси
Брзам да стигнам на булеварот широк
Таму има гласови многу
Брзам кон булеварот.*

На градот од мојата младост

*Го знаеш мојот копнеж
Граду мој од спомените
Го чуваш ти некаде сокриен на спилите
Во некоја пукнатите
Каде не е осој*

*Не го заборавам тоа
Да молчам неможам
Поривот повторно со тебе да бидам
Евего се буди
Место веќе не ме држи*

*Ноздриве се шират
Од аромата на мофта
Што како ала се налепила на марковите карпи
И како магнет влечи
Знае дека ќе дојдам*

*Го изминав веќе плетвар
И мраморот зад себе го оставив
Те гледам како трепериш со ноќната тишина
Спиеш со сон на родилка
Несакаш чедото уморот да го втаса*

*Само еден допир да пуштам
Калдрмата излизана да ја допрам
Повторно приказните и сказните да ги слушнам
Не сум ги заборапил
Но ете повторно сакам да ги чујам*

*Знам знам граду мој
Полноќ е
Тоа саатот ни го кажува на обајцата сега
Не ги бројам ударите негови
Така побргу ќе дојде утрото*

*Ти го изваде копнежот мој
Јас ја донесов желбата моја
Заедно сега го створивме мигот што трае
Незнам колку е голем
Но сакам да трае една мала вечност*

Елитни совети

Ќе ви раскажам за една кошмарна ноќ
 Случајно отидов кај елитата
 На култно место беше тоа
 Ми кажаа познанијниците да не одам
 Не ги послушав и сега жалам
 Ги имаше многу
 Со лица разни извештачени од насмевки
 Некои веќе насмевката беше ја залепиле
 И од сонот така не се делеле
 Раскажуваа сите долго врева беше невидена
 Секој сакаше погласен да биди од соговорникот
 Го запрашав тогаш
 Еден кој стоеше спротимене
 Чинам дебел беше со стомак голем
 Да ми каже за љубовта нешто
 И за искреноста некој збор
 Громогласно се насмеа
 И другите смеата ја прифатиа
 Незнаев зошто се смеат
 Тогаш низ солзи тој со стомакот голем
 Кажа мисла негова голема
 Низ салата одекна
 Знаеш ли ти колку кошта љубовта
 Знаеш ли
 Знам дека незнаеш
 Само еден мангар бел,ете толку кошта
 Ефтина е и се распродава секаде
 Можеш да ја купиш на секој агол
 Само сонувачите веруваат во нејзината сила
 Искреноста
 Па тоа е најголемата будалаштина
 Ако си искрен
 Тогаш си само еден мал беден црв
 Ќе ползиш постојано
 Сите ќе те газат
 Во мигот се стаписа
 И сите го погледнаа со презир
 Го презреа зошто беше искрен
 Ми рече тивко
 Одиси одиси од ова место
 Нели гледаш дека само немир ни донесе
 Нели гледаш дека само раздор направи
 Одиси и ползи по твоите калливи улици
 Гледај во твоето небо
 и бидиси искрен
 но немој овде
 одиси зошто ја гледам омразата кон тебе
 им блика од очите нивни

НЕ ПРАШУВАЈ

Очиџе сѳни во ѳоѳоѳи немирни ѳи ѳреѳворив

Душайѳа скршена со кайѳинар ја заѳворив

И не сакам оѳсеѳа никој да ме ѳраша

Зошѳо е ѳоа ѳака

Деновиѳе ѳразни во ѳесни ѳи ѳреѳворав

во сѳихови мноѳбројни ѳи заѳворам

И не сакам никој да ме ѳраша

Зошѳо е ѳоа ѳака

не не И не

можеби ѳоа ќе биди одѳовороѳ

на мноѳбројниѳе ѳрашања

не ме ѳрашувај

не ме ѳрашувајѳе ѳовејке

заморен сум од одѳовори

осѳавешеме сонцеѳо науѳро намира да ѳо ѳледам

месечинаѳа навечер нежно да ја ѳалам

времеѳо да ѳо ѳушѳам да врви

ѳоѳусѳо да не биде.

Конкретна дилема

*Не се врти постојано
Можеби сопствениот пекол ќе го видиш
Или некој болен спомен
Кој како магнет ќе те одвлечка во понорот
Каде надежите лажни на парчиња ќе те растгаат*

*Не гледај постојано напред
Тоа се само приказни
Следија сега само искрата
Евеја прет тебе водилка е
Вистинска е*

*Ако мислиш дека те лажам
Ти и немора да ме чуеш што зборувам
Само ти завртиме го грбот
Нема да бидеш првиот што тоа го направил
Биди барем глув на зборови
И одминиме*

*Јас само така стојам на крстопатов
Не сум пратен од никого
Но и не сум тука случајно
Јас само стојам на крстопатов
Во дилема сум*

Недовршена

Час порано

Час подоцна

Сега е сеедно

и Афродита кога би дошла

Душава

Нема со радости да ја наполни

Чекањево

Мачнина стана

Од едно нешто

Што...

Лажен Пророк.

Го слушав лажниот пророк
 Зборуваше пламено
 Луѓето му веруваа слепо
 Некои следбеници негови станаа
 Како Божество го гледаа
 Кутрите тие
 Не ги сожалував
 Навистина
 Тие и тогаш
 И сега незнаеа
 Не гледаа
 Слепи беа при виделината
 Пророкот
 Само својот страв го вадеше
 Само своите кошмари ги раскажуваше
 Велеше
 Кога ќе застанеше на малиот пиедестал
 Ги носел визиите уште од дете
 Многумина за тоа го замразиле
 Многумина од себе го отурнувале
 И сега
 Додека брадата од бес му трепери
 Кога некој ќего нарече измамник
 Тој клетви фрла
 И повторно
 Визијата ја кажува
 Понор видел голем
 Понор каде многумина пропаѓале
 Повторно само несреќи навестува
 Повторно понорите свои им ги кажува
 А тие кутрите му веруваат

Нечија Утопија

*Не господарев со времето
Само одев низ неговите криви ходници
Овде онде од забот на заборавот беа нагризани
Наоколу
Празниот простор
Ги правеше чекорите тапи и спори
Во отсјајот од ликот свој
Запишувам уште една тажна трага
Склопив пакт со насмевката
Кога студенилото ќе се појави
Таа да се развлече
Кога темнината ќе дојде
Таа да блеска силно
Некогаш ме оставаше безобразно
Се прпивав тогаш до карпите
Во кибритот што го носев со себе
Таму исчекувањата ги ставив
Беа малку да не ги претурам бесцелно низ џеповите
Зарем ова е само утопија
Без трунка срам уморот ме совлада
Замаглениот поглед со идниот миг се бори
Слика без мирис и арома гледа
Безумие нечие
Ова е само утопија нечија*

Поґлед

Дај ми ґо поґледої само за еден миґ
 да заїловам со часов иден шїо ґо заробив
 шївки шїаласи ке сїворам
 не бура да биди
 сал шївок шумор ке се слуша
 дај ми ґо И неїлашисе
 злобнициве евеґи шїука се
 сакааї да ґо украдаї
 имам амајлија сїворено
 во шїаен дамар ја чувам
 само за овој миґ.
 дајмиґо И волшебсїво шїи ке видиш
 шїо ум човечки не ґо замислил.
 шїо очи човечки не ґо виделе
 дај ми ґо поґледої евеґо времеїо врви
 часої минаї ке сїане.

Празнина

*Баладата за среќните
Честопати
Ја пеат осамените
Приказната за вљубените
Честопати
Тажните и скршените
Ја бараат во книгите
И кога на крстопат ќе се стретнат
Со песна
И книга во раце
Денот ќе им избега
Ноќта не ги сака
Само празнотијата
Стреа ладна ќе им понуди
Барем мекави лути дане ги веат*

СТАР ГРАД

Честопати кога одев
 На местото
 Каде некогаш град имало
 Сега кој знам исчезнат е
 Но на сон сум го видел
 Многу пластови врз него има
 Илузии гаев
 Дека ете во тој град
 Некогаш ќе ја пронајдам
 Книгата на тајните
 Книгата во која е запишано
 Напишано
 Како на суднината
 Да и се даде клучот од вратата на спомените
 Да ја затвори
 Барем кошмари да не буди
 Многупати
 Кога градот го гледав
 Додека седев крај белиот мрамор
 Ќе дојдеше старец цо бела брада
 Жезол во рака носеше
 Амајлија голема на врат му висеше
 Торба на рамо префрлена
 Ќе се доближеше тивко до мене
 Знаев дека на ветерот јава
 И со глас милозвучен
 Небаре славеј пееше
 Ќе проговореше
 Синко
 Не ја барај попусто книгата
 Времето ти врви
 Не ја барај попусто книгата
 Не е за очи човечки
 Не е за раце човечки
 Оди
 Оставиго градот нека спие
 Не попусто
 Цела планина врз него има
 Не попусто
 Грамади се истурени
 Оди
 Знаеш самиот
 Илузии се тоа
 Оди времето ти врви.

МОЛИТВА ЗАЛУДНА

Пред олтарот на старата црква
 Клучеше еднаш една млада жена
 И во занесот свој молитва кажуваше
 Боже мој
 Еве ме денес пред твоите двери клечам
 И те молам биди милостив
 И слушнија мојата молба
 Јас сум млада глина и обликувајме
 Сртвориме
 Како е твојата воља
 Вдахними еден зрак од божествената енергија
 И подаримого блаженството
 Во часот тој
 Свеќите
 се занишаа
 Некои мистериозно се изгаснаа
 Топло ветре што како милување беше
 Покрај увото на девојката помина
 И глас се створи
 Кој малку и прекор носеше
 Ако си глина обликувајсе
 Започни со рацете да ја правиш сопствената форма
 Започни со очите да ја гледаш сопствената работа
 Започни со сопственото срце да ја милуваш
 И ќе видиш
 Дека ти
 Чудо на природата си
 Едно и единствено
 Дело божествено си
 Те обликував уште во утробата мајкина
 Ти вдахнав сила невидена
 го втиснав ликот мој
 Зарем се уште тоа не го разбра
 Секое утро се поубава и поубава си
 Се помудра и помудра си
 Се побогата и побогата си
 Од и прегрнувајго зракот наутро
 Отвориго срцето
 Слушниго добро што ќе ти каже
 И моето драгоцено време не трошиго залудно

Гнев

Незнам дали сум добар раскажувач
или само осамен запишувач
ете на туѓи судбини
но сега во зорава рана
кога петелот го најавува денот нов
и им ги затвара вратите на демоните
неможам да ја премолчам приказната
за гневниот човек
кој ја мразеше нокта повеќе од се
тогаш душата му се делеше на две
едната половина милна и кротка
понижно ќе клекнеше
молитви божественски кажуваше
и спасение бараше
другата половина
дива и непокорна
зла и опака само гадости кажуваше
и на сласти изопачени мислеше
на светот плукаше
и од света вода се плашеше
кога утрото со светлината ќе дојдеше
повторно душата цела се правеше
но човекот гневен
гневот не можеше никако да го смири.

ВО ПРЕГРАТКИТЕ НА СИВИЛОТО

Споменот ва времето
 кога о Чинѐ небо то го гледаа секојдневно
 кога од воздух кинѐ и инциѐ се хранеа
 кога славејот кинѐ секојдневни испураа е
 споменот
 сега остина празен
 не сака никој веќе да го вади
 не сака никој веќе да го носи
 ѓе! Жок за многу мина стина
 претѐ! Жок е од ден во ден
 само сивило то секојдневно е лесно
 зош то со празношја е исполнето

Еве булевари ти широки
 то нив врвлица цјадна
 Жгор само тоок ќе е слуш неш
 мрорења се тоек е тоа
 овде онде смеа ќе е одекне
 но тоек е ли Чи на крик
 осамени минува Чи се тоа
 кои рутински ја поминуваа истата секојдневна
 секој со себе
 некаде внатре сага своја носи
 од утфо до мрак
 од мрак до утфо.

Зданиа бели големи
 величенствени то изглед
 бликаа тобло! Жени со мрамор
 ладни надвор
 ладни внатре
 и силуетите кои само луѓата то нив се ладни
 во погледот нивни ќе е го видиш стиденило то
 во зборот нивни ќе е го сеиши стиденило то
 брзакати пука
 од место во место
 знаејто со стиденило то ги пера да брзати

Еве нов ден бликна
еве маса илјадна се збрала
собир ќе е прават
ораџор гласен грлат
вели водач нивни е
во поодобро уџо ќе ги води
во посветити дни
во помирни ноќи
слеја слеја е оваа маса
мрмори стиреџињкој седи на клупа осамена
слеја и глува
а по млику и глумица
зарем со уштите не слушаш
и по измамник и мнуги
зарем со очите не гледаш
како измамник со сивило ги прекрива
слеја и глува а по млику и глумица е оваа маса
некаш
ишката ишчеба
во илузија се родија
со илузија се хранеа
во илузија живеаш
иа можеби сега поворно во илузија ишаш

Спо мейри Чекор прави
повторно луѓе гледаш накуи
Че се збрале
и ова ти е некој собир мисли
и овде илузија бараат

но евего поворно сирецот Чуден
 сега и пој со со Жалување ги гледа
 кујри и бедни се овие но поек е глумави од првиот
 со ажал се обдарени
 со снага се надарени
 но слейци прави се
 и по за корка леб и да да молат
 и по милостиња од скржав бараат
 енемуго полето и црно
 и поа нивно е ите иму господар се
 пркало нека свратат
 и благостот јба ќе најдат
 и за поа и велам поглумави се од првиот

Еве дојди со мене сега и
 вели сирецот
 дојди да ги видиш најглумавиот
 евеги овде на овој собир се збрани
 Чујги и по Чујги
 како еден со друг о Чи си вадат
 како снага на пар Чина си кинаат
 како време празно си пратат
 како себеси о Чајници се нарекуваат
 но погледни иму
 не е далеку од погледот пој
 погледниги ите со мрсни вратови
 погледниги ите со стомици дебели
 зареми и не сват дека со о Чај се хранат
 дека од месо ЧовеЧко стомикот е имукни
 еве гледај сега како коски фрлаат
 гледајги о Чајници во битка се втурнаа
 крв насекаде блика
 а смеат громсгласна од сирвници е да знаеш
 и за поа и велам овие најглумави се

Испревртени мисли

*Исплашено клечам пред бурата што евеа доаѓа
Вртоглаво ги брише сите спомени
Ги корне сите патеки изодени
Зад каменот што е пред мене се кријам
Како штит го зедев сега
Ладен е и рацете камен ми ги стори
Само ја гледам бурата со поглед втеречен
Немоќен да и се спротиставам
Мислам дека дел од каменот станав
Пустина сега околу празна е
Ги нема веќе ни карваните да врват
Одвреме навреме ќе поминеа
Привремена радост ќе донесеа
Некоја вест од карваните ќе слушнев
Бедуините што ја кажуваа
Незнаеш дали естварна но сепак е вест
Само белина непрегледна
И облаци темни што бура се
Татнежот носи секавици и молскавици
Погледот во каменот се впил
Рацете во камена прегратка се стиснале
И хаос од мисли
Испревртено е се тука*

Кратка Биографија
Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на свездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме

гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворах во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците. Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сني-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот-48.Оставете ме барем да Сонувам-49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода-8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1. Последна Молитва-2. Пред Портите на Љубовта-3. Затворија Пандорината Кутија-4. Кара Севда-5. Злокобна Вистина-6. Кафез-7. Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8. Парче Душа-9. Ти Благодарам Месечино-10. Тајната на Нормандови-11. Првиот Ангел.

Монодрами

1. Ало Диоген на Линија.

Новела

1. Кога Животот беше Приказна. 2. Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1. Бразда-2. Неизвесни Патеки-3. Номад во Душата-4. Од Сонот до Јавето-5. Приказни од Малиот Сокак-6. Затворени Кругови-7. Молскавични Мигови-8. Шепотот на Вечноста-9. Битпазарска Хроника-10. Прошетка по Соништата. 11. Грутка Земја

Автобиографија

1. Апостолите на Ѓаволот

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Пелин Вода

Скопје 1997 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Пелин Вода 1997 година 54 страни

ISBN-10 608-4778-49-6

ISBN-13 978-608-4778-49-3

EAN 9786084778493

